

Arrest

nr. 56 077 van 16 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VERVENNE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 26 april 2010 het Rijk binnen en diende op 27 april 2010 een asielaanvraag in. Op 28 september 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Nowshera. U zou verschillende jaren gewoond en gewerkt hebben in Karachi. In 2004 begon u in Peshawar als vertegenwoordiger van een farmaceutisch bedrijf te werken. In september 2009 zou u een zakendeal

afgesloten hebben met Azhar Khan. U zou hem medicijnen ter waarde van 1 miljoen roepies geleverd hebben. Uw klant zou standaard een maand uistel van betaling hebben gekregen. Toen hij na een maand nog niet betaalde zou Azhar uitvluchten verzonnen hebben. U zou door uw werkgevers onder druk gezet zijn. U zou Azhar samen met uw vriend Imran nogmaals geconfronteerd hebben, in Azhar zijn kantoor. Er zou een verhitte discussie ontstaan zijn, waarop Azhar een pistool bovenhaalde. Imran zou op hem gedoken zijn en hij zou Azhar met zijn eigen wapen geslagen hebben. Er zou veel bloed geweest zijn en jullie lieten Azhar voor dood achter. Azhar zou echter nog geroepen hebben dat Manghal Bagh alles wel zou regelen. De volgende dag zou u gewoon naar uw kantoor gegaan zijn. Verschillende bebaarde en gewapende mannen zouden binnengevallen zijn, op zoek naar u. U zou meegenomen zijn naar stammengebied. U zou Manghal Bagh gezien hebben die recht sprak. Twee mannen zouden in uw bijzijn geëxecuteerd zijn. U zou opgesloten zijn. Na twee dagen zou u van Manghal Bagh vernomen hebben dat u als straf voor het slaan van één van zijn medewerkers, nl. Azhar, 3 miljoen roepies diende te betalen en u zou ook uw vriend Imran aan hen moeten uitleveren. Hierop zou u vrijgelaten zijn. Ze zouden uw identiteitskaart afgenomen hebben. U zou Imran niet hebben kunnen bereiken. U zou naar Lahore gevlucht zijn, waar u een maand verbleef. Hierna zou u naar Karachi gevlucht zijn, waar u nog verschillende maanden verbleef. Op 26 maart 2010 zou u Pakistan per schip verlaten hebben. Na uw aankomst in België zou u vernomen hebben dat uw huis getroffen zou zijn door de overstromingen. Uw familie zou echter ondertussen een huis te Peshawar huren. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, het contract met Azhar, de factuur van Azhar en uw werknemerscontract.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw zakelijke overeenkomst met Azhar, de vertegenwoordiger van de Talibanleider Manghal Bagh. Daar dit de kern van uw asielrelaas uitmaakt, kan er ook geen geloof meer worden gehecht aan de rest van uw relaas. U verklaarde voor het eerst contact met uw klant Azhar Khan te hebben in augustus 2009, juist voor jullie deal van september 2009 (gehoorverslag CGVS p. 11). Er werd u gewezen op het door u voorgelegde contract ondertekend door u en Azhar Khan, gedateerd op 1 september 2007. Na confrontatie beweerde u dat het om een computerfout ging. Het is echter onwaarschijnlijk dat een zakencontract ondertekend door beide partijen een datum zou hebben, twee jaren voor de eigenlijke datum en dat geen één van de twee ondertekenaars dit zou merken. Tevens vermeldt dit contract dat jullie vijf producten zullen verhandelen. Nochtans staan op de factuur van Azhar Khan (A.R. traders) zes verschillende producten. Uw reactie dat dit niet zo belangrijk is, is eerder bevreemdend voor een zakenman die met contracten werkt. Er werd u gevraagd welke producten juist op de factuur stonden (dit waren de producten die u aan Azhar Khan verkocht had), maar u kon er maar drie bij naam noemen en bovendien beweerde u dat er naast die drie namen nog eens twee andere producten op vermeld staan (terwijl het totale aantal zes producten is) (gehoorverslag CGVS p. 6). Dat u de inhoud van deze factuur van een van de belangrijkste deals van uw leven niet beter zou kennen, breekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent af. Er mag dan ook ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van zowel het contract als de factuur. Ook andere elementen onderstrepen de ongeloofwaardigheid van uw zakelijke deal met Azhar Khan. Het is immers weinig geloofwaardig dat u een deal van 1 miljoen roepies (zoals u aangaf was dit een uitzonderlijk bedrag) zou afsluiten met een u volledig onbekend persoon, terwijl u volledig financieel verantwoordelijk was (gehoorverslag CGVS p. 6, 7). Daar u volgens uw verklaringen uw job toch al sinds 2004 deed, lijkt het weinig aannemelijk dat u zo'n deal zou afsluiten enkel omdat uw klant een mooi kantoor had (gehoorverslag CGVS p. 7). Ook uw bewering dat u hebzuchtig was, is onafdoende om zo'n ondoordachte deal af te sluiten. Ook uw verklaringen over de herkomst van uw zakelijke documenten is merkwaardig. Hoewel u verklaarde uw bedrijf 1 miljoen roepies schuldig te zijn, zou de directeur u toch, nadat u hier vanuit België achter gevraagd had, verschillende documenten opgestuurd hebben. Uw bewering dat deze directeur een jeugdvriend was die medelijden met u had, is gezien het grote bedrag, onafdoende, om te verklaren waarom hij u nu nog zou helpen. Uw gehele verklaring over de zakelijke deal met Azhar Khan is dan ook ongeloofwaardig en de authenticiteit van uw zakelijke documenten is betwifelbaar.

Daar er geen geloof kan worden gehecht aan deze deal, is ook uw hier uit voortvloeiende vrees voor de Taliban ongeloofwaardig. Dit blijkt ook uit andere elementen. Zo is het vooreerst weinig aannemelijk dat Manghal Bagh, één van de belangrijkste Talibanleiders van Pakistan, zich persoonlijk zou moeien

met een burger die zich onbewust verzette tegen één van zijn vertegenwoordigers. Ook uw bewering dat u de Taliban een zeer hoge boete (3 miljoen roepies) diende te betalen, waarna men u gewoon vrijliet is ongeloofwaardig. Daar de Taliban immers bekend staat om haar genadeloze optreden tegen haar tegenstanders. Ten tweede is het weinig logisch dat men iemand die veel geld aan de Taliban zou moeten betalen, gewoon zou laten gaan. De kans dat deze persoon zou vluchten is immers meer dan reëel. Toen er u op gewezen werd dat het logischer zou zijn als men u als gijzelaar zou gebruiken om zo het geld te verkrijgen, beweerde u dat de Taliban nooit slachtoffers meenam om losgeld te eisen (gehoorverslag CGVS p. 9). Dit komt echter niet overeen met de werkelijkheid zoals blijkt uit de media. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor de Taliban in Pakistan.

Ook uw beweerde vluchtroute mag betwijfeld worden. U beweerde per schip Pakistan ontvlucht te zijn, maar uw beschrijving is zo vaag en weinig doorleefd dat aan de geloofwaardigheid van deze bewering getwijfeld mag worden. Zo beweerde u dat u uw paspoort aan de agent gegeven zou hebben, die hierop een reis per schip voor u regelde (gehoorverslag CGVS p. 5). Toch weet u niet juist waar uw agent uw paspoort voor gebruikte, noch wist u zeker of u legaal of illegaal op dit schip reisde (gehoorverslag CGVS p. 5). U kon geen enkel detail, zoals naam, kleur, vracht, bemanning, enz van de twee schepen waar u op zat, verschaffen. U wist niet of de schepen onderweg ergens stopten, noch wist u waar het laatste schip uiteindelijk in Europa aanmeerde (gehoorverslag CGVS p. 5). Bovendien dient te worden vastgesteld dat uw identiteitskaart waarvan u beweerde dat ze tijdens deze tocht op zak had, pas op 13 april 2010 werd uitgevaardigd, terwijl u beweerde Pakistan reeds op 26 maart 2010 verlaten te hebben. Uw verklaring hiervoor, dat u smeergeld betaalde waardoor u uw identiteitskaart eerder kreeg, maar waarbij men de uitvaardigingdatum een maand vooruit schoof, is vergezocht en onaannemelijk (gehoorverslag CGVS p. 10). Deze vaststellingen wekken dan ook de indruk dat u Pakistan op een ander moment en op een andere manier verlaten heeft.

Voorts erkent het CGVS dat uw thuisregio, het noordwesten van Pakistan, getroffen is door de openlijke strijd tussen Taliban en de Pakistaanse autoriteiten. Dit conflict is echter zeer regionaal. Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt immers dat deze strijd niet overal in Pakistan wordt gevoerd. Om deze lokale problematiek te ontwijken zou u zich dan ook elders in Pakistan kunnen vestigen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich moeiteloos zou kunnen integreren. Zo gaf u bijvoorbeeld aan gedurende tien jaren in Karachi gewoond en gewerkt te hebben (gehoorverslag CGVS p. 3). Het interne vluchtalternatief binnen Pakistan is dan ook op u van toepassing. Tenslotte verklaarde u dat uw thuisregio zwaar getroffen werd door de recente overstromingen. Uw familie zou gevlucht zijn en ze zouden ondertussen in Peshawar een huis gehuurd hebben (gehoorverslag CGVS p. 4). Daar de meeste van de Pakistaanse grootsteden niet getroffen werden door de recente overstromingen, zou u ook deze problematiek kunnen vermijden door u elders te vestigen. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten zijn zoals hierboven reeds werd aangehaald, niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste en enige middel beroept verzoeker zich op *“een manifeste beoordelingsfout”* en de *“schending van de motiveringsplicht in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene zorgvuldigheidsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en. gezien de manifeste beoordelingsfouten, schending van artikel 1a alinea 2 van de Conventie van Genève en van de artikelen 48 en 48/2 van de wet van 15 december 1980”*.

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich liet bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.2.3. Aangaande de opgeworpen schending van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, wijst de Raad erop dat onder ‘middel’ wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop de rechtsregel of rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden. Dat is in casu niet het geval en dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt zijn originele identiteitskaart voor maar niet zijn paspoort. Dit klemt te meer nu de identiteitskaart op 13 april 2010 werd uitgereikt en verzoeker Pakistan dus niet op 26 maart 2010 kon verlaten hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). De Raad ziet overigens het belang niet voor de vervalsing van de uitreikingsdatum gezien het een origineel document betreft. Verzoekers aangegeven illegale reis wordt tevens ondergraven door het gebrek aan nuttige gegevens over zijn reis. Verzoeker is niet enkel onbekend met de naam, de nationaliteit en de vlag waaronder het schip voer, maar kan evenmin de kleur geven of de vracht enigszins beschrijven en weet niet waar het schip aanmeerde. Dergelijke verregaande onwetendheid betreffende zijn reisweg kan niet afdoende worden verklaard door stress. Verzoeker toont niet aan illegaal gereisd te hebben of in de onmogelijkheid te zijn een paspoort voor te leggen. Dit tast zijn geloofwaardigheid fundamenteel aan.

3.2. Verzoeker stelt vervolging te vrezen door de Taliban, meer bepaald door Mangal Bagh en zijn aanhangers naar aanleiding van een uit de hand gelopen zakelijke overeenkomst. Hij legt ter staving verschillende zakelijke documenten voor waarvan de inhoud echter grotendeels indruist tegen zijn eigen verklaringen. Zo zou het contract met Azhar Khan afgesloten zijn in september 2009 terwijl het voorgelegde contract dateert van 1 september 2007. Verzoeker blijft bij zijn eerdere verklaring dat telkens een standaardcontract wordt gebruikt en het dus een *“computerfout”* betreft wat niet kan overtuigen nu de datum klaar en duidelijk bij de twee handtekeningen staat. Hoe dan ook verzoeker is

verantwoordelijk voor de neergelegde documenten en dient zich te vergewissen van de deugdelijkheid, wat hij ook in België heeft nagelaten te doen (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Voorts is het opmerkelijk dat verzoeker slechts drie producten kon opnoemen die voorwerp uitmaken van de gesloten overeenkomst, terwijl het contract zes producten vermeldt waarvan de voorgelegde factuur er slechts vijf van overneemt. Noch verzoeker, noch zijn advocaat hebben tijdens het gehoor aangegeven dat verzoeker dermate zenuwachtig was dat hij niet in staat was de vragen te beantwoorden. Aldus is niet redelijk dat verzoeker als zakenman en onderhandelaar van het miljoenencontract, het voorwerp van de overeenkomst niet eenduidig kan weergeven. Evenmin verklaart hij de discrepantie tussen het contract en de factuur. Aan de neergelegde documenten kan geen bewijswaarde worden gehecht.

3.2.1. Voorts kan hieruit worden afgeleid dat verzoeker evenmin aantoont een zakendeal te hebben gesloten. Immers heeft de CGVS terecht geoordeeld dat niet redelijk is een belangrijk contract aan te gaan met een onbekende contractant. Immers kan verondersteld worden dat ook in Pakistan, de solvabiliteit en reputatie van een zakenpartner wordt onderzocht bij dergelijke grote overeenkomsten en dit niet uitsluitend van verzoeker afhangt, maar ook van zijn werkgever wordt verwacht die zijn reputatie moet hooghouden.

3.3. De a posteriori verklaringen van verzoeker voor de vastgestelde incoherenties kunnen derhalve bezwaarlijk overtuigen nu documenten slechts bewijswaarde hebben indien ze worden ondersteund met geloofwaardige, overtuigende verklaringen, wat in casu geenszins het geval is. Dit geldt eveneens voor het werknemerscontract.

3.4. Daar geen geloof kan worden gehecht aan de overeenkomst met Azhar Khan, kan evenmin geloof worden gehecht aan de daaruit volgende problemen met de Taliban. Het is immers ongeloofwaardig, gezien de algemeen bekende meedogenloze handelwijze van de Taliban, dat ze een gevangene na zijn veroordeling door de plaatselijke leider Manghal Bagh, zou vrijlaten opdat hij zelf de geëiste geldsom zou bijeenkrijgen. Voorts is verzoekers bewering dat de Taliban nooit mensen ontvoert met het oog op losgeld (zie gehoorverslag CGVS, p. 9) niet ernstig, te meer nu verzoeker volhoudt met de Taliban in aanraking te zijn gekomen en dus bekend zou moeten zijn met hun handelwijze en hij thans meent dat hij na zijn vertrek uit Pakistan ter dood werd veroordeeld door de Taliban. Verzoekers verklaringen zijn ongeloofwaardig, ongerijmd, incoherent en gedocumenteerd met gefabriceerde stukken.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming voor het overige op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift de moeilijke levensomstandigheden in zijn streek van herkomst en verwijst naar verschillende artikelen ter zake. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie kunnen moeilijke leefomstandigheden na een natuurramp geen aanleiding geven tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming tegen het land van herkomst, te meer nu volgens verzoekers eigen verklaringen zijn familie een huis huurt in Peshawar, een stad die volgens de objectieve informatie uit het administratief dossier minder hard werd getroffen door de overstromingen. Uit de bestreden beslissing blijkt, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat de commissaris-generaal wel rekening heeft gehouden met de algemene situatie in Pakistan en meer specifiek met de gevolgen van de zware overstromingen. Verder dient te worden herhaald dat verzoeker geen

persoonlijke problemen met de Taliban aantoont, waardoor zijn vertrek uit Pakistan niet om politieke of religieuze redenen is ingegeven, noch omwille van zijn persoonlijke veiligheid of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Hij toont dan ook niet om die redenen nood te hebben aan een intern vluchtalternatief. Uit diezelfde objectieve informatie blijkt overigens dat de strijd tussen de Taliban en de Pakistaanse autoriteiten zeer regionaal gesitueerd is en verzoeker zich dus elders in Pakistan kan vestigen om dit conflict te ontlopen. Noch uit de objectieve informatie, noch uit de elementen aangebracht door verzoeker blijkt niet dat er in Pakistan sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Verzoeker is niet ernstig wanneer hij beweert dat deze objectieve informatie niet in het administratief dossier zit terwijl slechts kan worden vastgesteld dat dit wel het geval is. Daarenboven heeft verzoeker het recht om, zoals bepaald in artikel 39/61 van de vreemdelingenwet, ter griffie inzage te nemen van het dossier gedurende de in de beschikking tot vaststelling van de rechtsdag bepaalde termijn.

4.4. Wat betreft de verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient erop te worden gewezen dat zijn rechtspraak geen precedentwerking heeft.

4.5. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK